

Oheň a voda

 web.litterate.cz/ohen-a-voda

Vidlák

4 prosince, 2023

Vy, co mě čtete dlouhodobě, tak víte, že se netajím tím, že považuji stranickou politiku za zmírající na úbytě. Jediná země, kde je nositelem politiky strana a nikoliv konkrétní osobnost, je Německo. Tam ještě lidé volí CDU, AfD, SPD a podobně. Ale i taková CDU musela hodně ustoupit ze svých stranických ideí, aby udržela Angelu Merkelovou v kancléřském křesle po čtyři období. Ve Francii už lidi volí spíš Macrona, Zeymoura, nebo LePenovou. V Holandsku teď zvolili Wilderse a já dost pochybuju, že kdybych se zeptal, jak se jmenuje jeho strana, že by mi tady dokázalo odpovědět hodně lidí.

V Itálii lidi volí Salviniho, Melloniovou, Berlousconiho nebo Draghiho. Na Slovensku volili Fica či Pellegriniho, v Maďarsku byly volby o Orbánovi. I u nás lidé volí Babiše, Okamuru, Kalouska nebo Fialu. Tak či onak se prakticky všechny státy dostávají různými cestami k tomu, že nositelem ideje je lídr, osobnost, ksicht, tvář a politická strana slouží především jako servisní organizace. Někteří lídři si takovou stranu vysloveně založí, jiní se etablují v nějaké stávající, jako třeba Sebastian Kurz, kvůli kterému museli rakouští Lidovci dost rapidně změnit stanovy.

Volby jsou čím dál víc o osobnostech. Osobnosti přitahují zájem, osobnosti nesou ideologii, osobnosti komunikují s veřejností, osobnosti jsou milovány nebo nenáviděny (případně obojí dohromady), osobnosti dělají chyby, které už žádný stranický aparát zpravidla nedokáže napravit. Hnutí ANO by bez Andreje Babiše bylo poloviční. SPD by těžko mohlo existovat bez Okamury a i když je náš nutelliér Fiala naprostý mimoň, až ho bude Kuba nahrazovat, preference ODS se propadnou na polovinu.

Většina voličů si nikdy program strany ani nepřečte a prakticky vůbec nikdo si nepřečte stranické stanovy, aby si udělal obrázek, nakolik je strana demokratická. Z klasických stran už zbyla prakticky jen ODS. Ta ještě tak trochu předstírá, že není stranou jednoho muže. ČSSD je mrtvá a už to tak nejspíš zůstane a tříprocentní SPOLUstraničky je zbytečné komentovat. Takhle to prostě dneska je.

Když v posledních parlamentních volbách zvítězila Pětikolka, začal jsem psát o tom, že se propadlých milion hlasů musí spojit, aby se to fiasko už nezopakovalo. Já sám jsem opustil pohodlnou pozici blogera komentátora, který se prostě jen vysměje chybám, které jednotliví lídři udělali a od té doby se snažím být mostem, který k nějakému sjednocení napomůže.

Od začátku jsem se snažil o spolupráci mezi lidmi, nikoliv mezi stranickými aparáty. A od počátku jsem vnímal i opačné tendence – sjednocování v politických stranách. Dva roky se v tom pohybuju, víceméně jsem se potkal se všemi, každého jsem si vyslechl a snažil jsem se působit, aby v příštích parlamentních volbách nedošlo k tomu, že víc než milion voličů nemá žádné odpovídající zastoupení.

Lidský život je nedokonalý. Ano, v ideálním případě by se mi líbilo, aby těch milion hlasů sebral jeden politický subjekt, nebo jeden lídr. Ale prostě to není možné. Nejde to. Zejména pro mimoparlamentní stranu představují počáteční fáze vzniku strany obrovskou dřinu, kterou málokdo je ochoten obětovat ve prospěch nějakého spojování. Kromě toho, když se spojí tři trpaslíci, obr zpravidla nevznikne. Úspěšné spojení zpravidla vypadá tak, že se malá strana přimkne k nějakému solidnímu dubisku. To třeba udělala Trikolora, která se spojila s SPD. Ale situaci v SPD si probereme zvlášť, to bude stát za celý článek.

Já osobně moc nevěřím ve stranickou značku. Věřím v osobnosti. Věřím v lidi, kteří jsou známí díky své veřejné práci kterým pak politická strana bude dělat nějaký potřebný servis. Věřím ve spojení „aktivistů,“

kteří jsou známí mezi voliči. Především pro začínající stranu jsem to považoval za nezbytnost. Toto byla moje idea, kterou jsem se snažil vnučovat všem, kteří byli ochotni mě poslouchat.

Neuspěl jsem s tím. I strana PRO, která k tomu měla podle mě nejbliž, se závěry svého sněmu rozhodla dělat klasickou stranickou politiku. S „aktivisty“ se víceméně rozešla a rozhodla se budovat značku PRO a držet se jednoho lídra v podobě Jindry Rajchla. SPD je zavedená, spojila se s Trikolorou a víceméně mají splněno. Pár osobností mají a nemusejí s vyhledáváním dalších nějak dramaticky spěchat. Vždycky tu budou jako „strana poslední záchrany.“ Pokud by se ukázalo, že všechny ostatní pokusy selhaly, voliči se ještě rádi vrátí pod starou dobrou firmu Okamura a spol.

V pondělí na tiskové konferenci představila svojí koaliční kandidátku Kateřina Konečná, která je nejbliž tomu, co jsem vždycky razil. KSČM jde do eurovoleb nominálně v koalici se SD-SN od paní Dernerové. Ale jak jsem psal ve svém článku Deus ex machina, SNS prostě nabídla nominaci osobnostem. A tak se vedle Kateřiny Konečné postavil Ondra Dostál, kterého znáte z demonstrací, Jana Turoňová z okruhu lidí kolem Petra Druláka a časopisu Argument, Jan Skalický za Národní radu obnovy, nebo Petra Rédová. Další jména budou přibývat. KSČM zaplatí kampaň a bude mít na kandidátce několik lidí.

Ne, v koalici STAČILO není ani Volfová ani Paroubek a není tam ani Láďa Vrábel. Tímto mi dovoďte se vysmát těm, kteří už před čtrnácti dny zaručeně věděli, jak bude kandidátka vypadat. Jejich věštící schopnosti stojí za houby. Vařili z vody, plácali prázdnou slámu, kasali se, jak do toho vidí, ale ve skutečnosti prostě podle sebe soudili jiné.

A já jsem rád, že si své teze budu moci vyzkoušet v praxi, během příštího půl roku. Máme tu totiž velmi zajímavou situaci. Stranu PRO a jejího lídra, Jindru Rajchla, a koalici STAČILO a její šéfku, Kateřinu Konečnou. Obě uskupení nemají zastoupení ve sněmovně. Kateřina

Konečná i Jindra Rajchl mají podobný dosah na sociálních sítích. Jindra Rajchl je velmi charismatická osobnost, Kateřina Konečná je europoslankyně, která zase ví naprosto dokonale, jak to tam v Bruseli funguje.

PRO se definuje jako pravicové, STAČILO se definuje jako levicové. PRO staví stranu klasického typu, odmítá aktivistickou politiku a chce voliče přesvědčit svým programem a ukázat řešitele tohoto programu. Středobodem bude značka PRO. STAČILO staví kandidátku osobností, Kateřina Konečná si věří, že je dokáže ukočírovat. Osobnosti jsou nositeli programu a půjde především o tváře. PRO staví novou politickou stranu, STAČILO říká, že politických stran je tu víc než dost a je třeba se spíše soustředit zajímavé lidi. PRO říká, že je zapotřebí dělat stranickou politiku ala Václav Klaus, STAČILO říká, že lidé pod demonstračními pódií už rok volají po tom, aby se jednotliví kohouti nějak porovnali a dohodli... a tohle je maximum možného.

Obě uskupení potřebují v eurovolbách uspět, aby získaly důvěru veřejnosti pro další volby. Obě uskupení budou mít na kampaň podobné prostředky, obě uskupení budou mít cestu do velkých médií podobně obtížnou, obě uskupení jsou pro mainstream kontroverzní, byť každé jinak. Jakákoliv chybička bude režimními intervjujky milionkrát omílána. Obě uskupení budou dělat podobnou kontaktní kampaň, obě uskupení mají v sálech podobnou cílovou skupinu. Obě uskupení se definují jako konzervativní, protibruselské, protigrýndýlové, proti NATO.

Politická strana vs. koalice nezávislých osobností. Pravice vs. levice. Muž vs. žena. Oheň a voda....

A já budu za půl roku vědět, nakolik moje teze byly správné. Budu to mít změřené na procenta i na hlasy.

Přátelé, pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí a podpořit vlastní národní občanskou společnost, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Každý, kdo pošle agentovné alespoň 350,- Kč, může si na oplátku vyžádat knihy, trička, samolepky a odznaky z nabídky.